

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Issi väike
apiline

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Daddy's Little Helper
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Debbie Macomber.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R03439724
ISBN 978-9916-31-296-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas sõber!

Sari „Midnight Sons“ oli mu esimene katsetus kirjutada kuus sisu poolest tihedalt seotud raamatut. Mulle meeldis, kuidas see minu kui autori silmaringi laiendas. Kuna enne esimese raamatu alustamist tundsin, et tahan teada, mida Alaska endast päriselt kujutab, lendasime koos abikaasaga Anchorage'i ja sealt edasi Fairbanksi ning maandusime lõpuks pisikeses Bettlesi linnakeses, mis asub põhjapolaarjoonest põhja pool. Nimetatud reis ja uurimistöö, mida see võimaldas mul teha, lisasid nende lugude kirjutamisele tohutu isikliku naudingut. Meil oli mitmeid seiklusi (mõned neist väga lõbusad) ja ma tunnen, et seal viibimise kogemus lisas mu raamatutele ekstra eripära ja autentsust. Pidagem silmas, et Hard Lucki lood said kirja 1990. aastate keskel, enne kui mobiiltelefonid, DVD-d ja internet muutusid osaks meie igapäevaelust.

Ma loodan, et ootate põnevusega tagasispöördumist Hard Lucki ja meeste – ning mõnede naiste! – juurde, kes seal elavad.

Debbie Macomber

P.S. Mulle meeldib lugejatelt tagasisidet saada. Külastage mu kodulehte www.debbiemacomber.com, otsige mind üles Facebookist või kirjutage mulle PO Box 1458, Port Orchard, Washington 98366.

Alaska linna Hard Lucki ajalugu

Hard Lucki, mis asub viiskümmend miili põhjapolaarjoonest põhja pool Brooks Range'i lähedal, rajasid Adam O'Halloran ja ta naine Anna 1931. aastal. Adam tuli Alaskale õnne otsima, kuid ei leidnud oma kullasoont kunagi. Sellest hoolimata jäid O'Halloranid ja nende kaks väikest poega Charles ja David paigale – osaliselt peret mõni aasta hiljem tabanud õnnetuse pärast.

Hard Lucki hakkas saabuma ka teisi maavaradest huvitatuid ning muidu seiklejaid, mõned neist koos naiste ja lastega. Linnakesest kujunes peatuskoht, kus posti järel käia ning seadmeid ja varustust hankida. 1938. aastal saabus perekond Harmon, et avada esmatarbekaupade kauplus, ja varsti pärast seda jõudsid kohale Fletcherid.

Kui algas teine maailmasõda, elas Hard Luckis kõiki arvesse võttes viiskümmend kuni kuuskümmend inimest. Mõned noormehed, O'Hallorani poisid kaasa arvatud, liitusid sõjaväega: Charles sõitis Euroopasse 1942. aastal, David kaheksateistaastasena 1944. aastal. Charles sai sõjas surma. Koju jõudis vaid David koos noore Inglise

Issi väike abiline

pruudi Ellen Sawyeriga, seda hoolimata faktist, et vahe-
tult enne ookeani taha siirdumist oli ta kihlunud Cathe-
rine Harmoniga. Pärast Davidi naasmist abiellus Cathe-
rine Willie Fletcheriga.

Pärast sõda sai Davidist väikelennuki piloot. Hiljem
ehitas ta mõned väikesed matkamajakesed, et äratada
järjest sagedamini Alaskat külastavate kalandushuviliste ja
jahimeeste huvi; ta töötab ka giidina. Lõpuks ehitas ta maja-
keste asemele korraliku puhkemaja, mis hiljem tules hävis.

Davidil ja Ellenil oli kolm poega, kes sündisid nende
abielu hilisemas faasis – Davidi venna järgi nime saanud
Charles 1960. aastal, Sawyer 1963. aastal ja Christian
1965. aastal.

Hard Luck oli vahepeal vähehaaval kasvanud ja 1970.
aastaks oli see koduks veidi rohkem kui sajale inimesele.
Need olid naftabuumi aastad, mil riik rajas linna kooli
ja kogukonnakeskuse. Pärast Vietnami sõda saabus linna
erusõjaväelane Ben Hamilton ja avas siin Hard Luck
Café, millest sai linnakese kohtumispaik.

1980. aastate lõpupoole rajasid vennad O'Hallora-
nid väikelennukitega opereerimiseks partnerluse korras
firma Midnight Sons. Neil õnnestus saada postiveo-
leping ja nad toimetavad sisemaale ka kütust ja muud
vajaminevat. Lisaks teevad nad lühikesi liinilende, toi-
metades reisijaid Fairbanksi ja tagasi ning kattes Arktika
põhjapoolseid alasid.

1995. aastal, kui käesolevad lood alguse said, elas
Hard Luckis ligikaudu sada viiskümmend inimest – ena-
mikus mehed.

Debbie Macomber

Nüüd, enam kui kakskümmend aastat hiljem, saagem kokku inimestega, kes oma elule tagasi vaatavad – eriti muutustele, mis leidsid aset, kui Midnight Sons naised linna kutsus. Naised, kes muutsid Alaska linna Hard Lucki jäädavalt!

*Janet ja Claude Robinsonile.
Täna teid soojuse eest külmas kliimas.
Hindasime kõrgelt teie südamlikkust ja
külalislahkust.*

Üks

September, 1995

Uus kooliõpetaja siin kaua vastu ei pea.

Mitch Harrisel ei läinud rohkem kui viis sekundit, et selles veendunud olla. Bethany Ross ei kuulunud Alaskale. Ta meenutas mehele särava sulestikuga troopikalindu. Temas oli kõik nii ilmekas, alates elavast näolapist kuni päikese pleegitatud juusteni, mis vahutava blondi kosena õlgadele langesid. Klassikalisi näojooni raamistasid veelgi blondimad kiharad. Naise silmad olid tumepruunid nagu šokolaad.

Tal oli seljas erk türkiissinine kombinesoon laia kollase vööga ümber peenikese piha. Üks nappidest kirevavärvilistest sandaalidest kõlkus tal varba otsas, kui ta istus Abbey ja Sawyer O'Hallorani diivani käetoel, jalad elegantselt ristatud.

See oli tema auks korraldatud koosviibimine. Abbey ja Sawyer olid kutsunud kooli nõukogu liikmed oma koju uue õpetajaga kohtuma.

Mitchi üllatuseks naine tõusis ja lähenes talle enne, kui ta end tutvustada jõudis. „Meie ilmselt pole veel kohtunud.“ Naise naeratus oli soe ja loomulik. „Mina olen Bethany Ross.“

„Mitch Harris.“ Ta ei hakanud täpsustama. Üksikasjad polnud vajalikud, sest preili Ross ei ela siin esimest lumesadugi üle. „Tere tulemast Hard Lucki,“ ütles Mitch justkui pärast väikest järelemõtlemist.

„Aitäh.“

„Millal sa saabusid?“ küsis Mitch, püüdes vestlust üleval hoida. Ta keerutas oma veiniklaasi jalga ja jälgis, kuidas Chardonnay klaasi külgedel keerles.

„Jõudsin kohale täna pärastlõunal.“

Mitch polnud teadnudki, et naine oli just äsja saabunud. „Küllap oled väsinud?“

„Mitte eriti,“ vastas naine kiirelt. „Ilmselt peaksin olema, arvestades, et lahkusin San Franciscost täna varahommikul. Aga tegelikult olen juba mitu päeva ootusärevust tundnud.“

Mitch kahtlustas, et Hard Luck oli Bethanyle kibe pettumus. Elu saja viiekümne elanikuga linnakeses oli California kergest elustiilist nii kaugel, kui üldse olla võis. Asudes viiskümmend miili põhjapolaarjoonest põhja pool, oli Hard Luck oma tugeva ja püsiva kogukonnatundega võrratu koht elamiseks. Elu oli siin raske ja tööd tehti kõvasti. Peale Midnight Sonsi, lennufirma, mille omanikeks ja juhtideks olid kolm venda O'Hallorani, olid siin veel mõned väiksemad ärid, nagu näiteks Ben Hamiltoni kohvik. Mitch ise oli üks vähestest riigiteenistujatest.

Ta töötas loodusvarade ministeeriumi alluvuses, hoides silma peal Arktika värava rahvuspargi* külastajatel. Seda lisaks tööle linna avaliku korra ametnikuna – PSO-na** –, mis sisuliselt tähendas politseitööd. Aeg-ajalt sattusid linna karusnahakütid ja mõnikord ka torujuhtmete ehitajad. Neile, kes maailma äärealadel elasid, oli Hard Luck õitsev metropol.

Hiljuti oli linnake üksiti kogu riigi tähelepanu alla sattunud. Kuid Bethany Rossil polnud sellega mingit pistmist. Jumal tänatud, kuigi Mitch arvas, et ega ta kauemaks jää kui mõni neist naistest, kelle O'Hallorani vennad linna olid toonud.

Kuni viimase ajani oli siin väga vähe naisi elanud. Mitte just eriti paljud polnud valmis taluma tsivilisatsioonist kaugel elamise vaevu. Niisiis alustasid O'Halloranid kampaaniat, et naisi Hard Lucki juurde tuua. Abbey oli üks nende märkimist väärt õnnestumistest, kuid esinenud oli ka paar sama märkimisväärt lüüsi. Nagu – kes see nüüd oligi? – mingi Allison. See, kes vähem kui kakskümmend neli tundi vastu pidas. Ja just eelmisel nädalal oli saabunud kaks naist – ainult selleks, et järgmise lennuga koju tagasi minna. Bethany Ross oli tegelikult õpetajakohale kandideerinud eelmisel kevadel, enne kui kogu see tobedus alguse sai.

Ootamatult naine naeratas – kaasakiskuv naeratus, mis tundus mõista andvat, et ta taipas Mitchi mõtteid.

* Gate of the Arctic National Park. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

** Public Safety Officer.

„Mina kavatsen oma lepingust kinni pidada, härra Harris. Ma teadsin, millega end seon, kui nõustusin Alaskale õpetajaks tulema.“

Mitch tundis, kuidas ta üle kere kuumaks läks. „Ma poleks arvanud, et mu... tunded nii läbinähtavad on.“

„Ma ei süüdista sind, et sa minus kahtled. Ma olen teistest väheke erinev, eks ole?“

Mitch tundis ka ise kiusatust naeratada. „Hard Luck pole selline, nagu sa lootsid?“

„Ma kohanen.“

Naine ütles seda nii enesekindlalt, et Mitch lõi kõhkleva, kas ta teda ehk valesti polnud hinnanud.

„Ausalt öelda ma ei teadnudki, *mida* oodata. Kui Hard Luck järjest enam uudistesse sattus, hakkas siia kolimine mulle muret tegema.“

Mitch ei vaevunudki varjama, et lugu talle lõbu pakkus. Ta oli lugenud, mida mõned kollase ajakirjanduse väljaanded oli Hard Lucki ja naise linna meelitavate meeste projekti kohta kirjutanud.

„Mu isa oli minu siia tulekule vastu,“ jätkas Bethany. „Mul läks suurivaevu korda veenda isa, et ta minuga koos siia ei lendaks. Tema arvates ei ela Hard Luckis peale armunäljas väikelennukipilootide mitte kedagi.“

„Ega ta väga eksigi,“ märkis Mitch kuival. Kui Bethany oli vaevalt paar tundi linnas olnud, siis polnud ta Midnight Sonsi pilootidega ilmselt veel kohtunud. Mitch teadis, et Sawyer oli Bethany Fairbanksist kohale lennutanud.

O'Halloranid olid otsustanud oma projektiga alustada pärast seda, kui jäid korduvalt ilma parimatest pilootidest, sest linnas puudus naiste seltskond.

„Midnight Sons on lennufirma? O'Halloranide oma?“ küsis Bethany, paistes veidi segaduses olevat. „Sawyer ja tema vennad?“

„Õige.“ Mitch sai aru, miks naine segaduses on. Kohe pärast saabumist oli ta siia peole veetud, kakskümmend ja enamgi nime hetkega ette söödetud. Püüdes abiks olla, selgitas Mitch, et Charles O'Halloran, kolmest vennast vanim, aktiivselt äritegevuses ei osale.

Siiski oli too valjuhäälselt sekkunud siis, kui sai teada, millise plaani Sawyer ja Christian välja olid haudunud, et naise Hard Lucki meelitada. Peale Lanni Caldwelliga kohtumist võttis Charles aga väheke vaiksemaks. Nädala alguses olid need kaks oma kihlusest teada andnud.

„Kas on tõsi, et Sawyeri abikaasa Abbey oli esimene linna saabunud naine?“ Bethany silmis sädeles uudishimu.

„Jah. Nad abiellusid suvel.“

„Aga... nad näevad välja, nagu oleksid juba aastaid abielus olnud. Aga Scott ja Susan?“